

Arrest

nr. 184 835 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2016, waarbij een aanvraag voor een machtiging tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard (bijlage 41quater) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 februari 2016 heeft verzoekster een aanvraag ingediend in het kader van de artikelen 12bis juncto artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit om bij haar echtgenoot te kunnen blijven die gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk .

1.2. De verwerende partij treft op 30 augustus 2016 een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag tot verblijfsmachtiging. Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op de artikelen 9bis,10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2/1, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De aanvraag voor een machtiging tot verblijf, ingediend op 22.02.2016, op grond van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:
(...)

is niet ontvankelijk om deze reden:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Betrokkene haalt aan dat haar man een tijdelijk verblijf heeft in België en dat een terugkeer naar haar land van terugkomst een schending van art. 8 EVRM (recht op een gezinsleven) zou uitmaken. Er dient verwezen te worden naar het arrest dd. 27.05.2009 van de Raad voor Vreemdelingbetwistingen waarin de Raad het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. " Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Vanaf dat betrokkene via de Belgische diplomatieke post in het bezit gesteld werd van het vereiste visum kan zij haar toekomst in België verder uitbouwen.

Betrokkene haalt aan samen een kind te hebben geboren in Mechelen op 18.01.2015. Dit wordt niet betwist, maar een kind geboren in België heeft niet automatisch verblijfsrecht.

Betrokkene kan haar dochter niet meenemen. Het valt gezien haar leeftijd af te raden om te reizen. Betrokkene zou moeten beroep doen op de goodwill van familie en vrienden om haar onderdak en in levensonderhoud te voorzien. Het zou niet redelijk zijn om te verwachten dat zij in deze situatie een zeer jong kind mee zou nemen. Verder haalt betrokkene aan dat de vader niet kan instaan voor de zorg van het kind, aangezien hij full-time werkt. Hiermee wil betrokkene aantonen dat het bijzonder moeilijk is om naar haar land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag te doen (niet alleen artikel 8 EVRM, recht op gezinsleven met haar 'definitief geregulariseerde' echtgenoot).

Nergens zijn er bewijzen aanwezig in het dossier dat het niet mogelijk zou zijn om haar dochter mee te nemen. Het kind is nog niet schoolplichtig. Er zijn vele families die op reis gaan, dit ook op jonge leeftijd. Daarnaast is er de mogelijkheid om (tijdelijke) opvang te voorzien tijdens het werk (zoals vele gezinnen beroep op doen die full-time werken), mocht het land hier verblijven. Aangezien betrokkene pas in 2014 in Marokko getrouwd is en pas recent in België aanwezig is en bovendien zelf de (sterke) banden met het land van herkomst aanhaalt, gaat het hier zeker niet om een buitengewone omstandigheid die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf haar gezinsleven verder gezet; zij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat haar niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Het niet in orde stellen met de nodige papieren is een bewuste keuze van betrokkene, maar betekent geen definitieve breuk met het gezin. De aanwezigheid van haar man bij de aanvraag is niet vereist, zodat haar echtgenoot zeker zijn werk kan behouden. Bovendien beschikt de echtgenoot van betrokkene over een tijdelijk verblijf Zij kan contact onderhouden met haar echtgenoot via de moderne communicatiemiddelen.

Zij legt geen bewijsstukken voor die aantonen dat zij om medische redenen niet kan vertrekken naar Marokko. “

1.3. De verwerende partij treft op 30 augustus 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen dertig dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 eerste lid, 1° van de wet: betrokkene beschikt niet over een visum voor België

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene toont geen buitengewone omstandigheden aan. Het feit dat betrokkene hier een echtgenoot en kind heeft, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht Dit ontslaat haar niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving. Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Zij kan contact onderhouden met haar echtgenoot via de moderne communicatiemiddelen. Wat betreft artikel 74/13 van de wet: het hoger belang van het kind en het gezin kan niet worden geschonden enkel door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen.

Eventueel kan het kind haar vergezellen aangezien het kind nog niet schoolplichtig is. Zij heeft ook familie in Marokko die haar kan bijstaan.

Mevrouw kan na haar tijdelijke afwezigheid het gezinsleven in België weer verder zetten.

Er zijn geen aanwijzingen dat haar gezondheidstoestand een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staat.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep die zij heeft aangevoerd in haar nota voor zover het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad dient deze derhalve niet langer te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Onder het kopje *“Eerste middel, met betrekking tot de niet ontvankelijkheid van een aanvraag voor een machtiging tot verblijf”*, werpt verzoekster de schending op van *“artikel 8 van het EVRM, Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoekster geweigerd werd omdat verzoekster niet kan aantonen dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die haar verhinderen terug te keren naar het land van herkomst met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoekster reeds sedert enige tijd in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen enkele actuele band mee heeft.

Dat verzoekster samen met haar echtgenoot en hun kind, zij beschikken over een tijdelijk verblijfsrecht, in België haar gezins- en familieleven uitoefent.

De bestreden beslissing schrijft dat het kind niet verplicht is om verzoekster te begeleiden naar haar land van herkomst en dat haar echtgenoot voor het kind kan zorgen tijdens haar afwezigheid. Gezien de jonge leeftijd van de kind is het aanbevolen dat het gezin samen blijft en dus niet uit elkaar wordt gehaald. Tevens is de duur van de procedure in verzoeksters land van herkomst moeilijk in te schatten waardoor er een reële mogelijkheid bestaat dat verzoekster voor een lange periode van haar kind gescheiden zal worden.

Er kan ook niet verwacht worden dat het kind mee naar Marokko gaat met verzoekster. Marokko is voor het kind een onbekend en vreemd land, haar vertrouwde omgeving bevindt zich in België.

Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij het leven dat zij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar haar land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat zij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat zij in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig haar verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoekster ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die haar toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat deze een juridische grondslag heeft en een motivering in feite bevat. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. De inhoudelijke kritiek dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoekster diende haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag tot gezinshereniging in op grond van de artikelen 10bis en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De in casu relevante bepalingen luiden als volgt:

- artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

- artikel 26/2/1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit):

"§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, op basis van de artikelen 9bis en 10bis, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° een identiteitsdocument of het bewijs dat hij vrijgesteld is van het overleggen van een dergelijk document;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, bedoeld in artikel 9bis, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

In afwijking van het eerste lid overlegt de vreemdeling die een aanvraag indient op basis van artikel 10bis, § 3, van de wet, de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden ten laatste binnen de vier maanden na de indiening van zijn aanvraag.

§ 2. Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren, voor zover uit de controle van het verblijf waartoe de burgemeester of zijn gemachtigde laat overgaan blijkt dat de vreemdeling effectief op het grondgebied van de gemeente verblijft.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, of indien uit de controle van de verblijfplaats bedoeld in het 1e lid blijkt dat de vreemdeling niet op het grondgebied van de gemeente verblijft, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 41ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.

§ 3. Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag ontvankelijk verklaart, informeert de burgemeester of zijn gemachtigde de vreemdeling dat zijn aanvraag ontvankelijk is, geeft hem een ontvangsbewijs van de aanvraag af, conform het model in de bijlage 41bis, schrijft hem in in het vreemdelingenregister en geeft hem een attest van immatriculatie (model A) af, waarvan de geldigheidsduur gelijk is aan die van de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt, zonder echter langer te mogen zijn dan zes maanden. Indien de aanvraag echter wordt ingediend op basis van artikel 10bis, § 4 van de wet, wordt de termijn van zes maanden verminderd tot vier maanden.

Indien de Minister of zijn gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart, betekent de burgemeester of zijn gemachtigde deze beslissing door middel van het document conform het model in de bijlage 41quater. Indien de vreemdeling zich bovendien in één van de in artikel 7 van de wet bepaalde gevallen bevindt, wordt in voorkomend geval, door middel van het formulier A of B, conform het model van de bijlage 12 of 13, een bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend."

3.4. Kernvaststelling van de eerste bestreden beslissing is dat verzoekster geen bijzondere omstandigheden aantoont, zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Blijkens het hierboven vermeld artikel 26/2/1 van het Vreemdelingenbesluit, wordt verwezen naar bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij gaat derhalve na of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de verblijfsmachtiging in het buitenland te rechtvaardigen en of deze aanvaardbaar zijn. In casu heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

3.5. Met haar theoretisch betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

3.6. Waar verzoekster de elementen die haar zaak kenmerken herhaalt en de overtuiging is toegedaan dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en poneert dat van haar niet kan worden verwacht dat zij het leven dat zij hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek laat, dient de Raad op te merken dat verzoeksters eigen visie op haar zaak de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

3.7. De eerste bestreden beslissing stelt, "Nergens zijn er bewijzen aanwezig in het dossier dat het niet mogelijk zou zijn om haar dochter mee te nemen. Het kind is nog niet schoolplichtig. Er zijn vele families die op reis gaan, dit ook op jonge leeftijd. Daarnaast is er de mogelijkheid om (tijdelijke) opvang te voorzien tijdens het werk (zoals vele gezinnen beroep op doen die full-time werken), mocht het land hier verblijven. Aangezien betrokkene pas in 2014 in Marokko getrouwd is en pas recent in België aanwezig is en bovendien zelf de (sterke) banden met het land van herkomst aanhaalt, gaat het hier zeker niet om een buitengewone omstandigheid die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen. Betrokkene heeft bewust in illegaal verblijf haar gezinsleven verder gezet; zij is verantwoordelijk voor de gevolgen hiervan en dit ontslaat haar niet van de verplichting om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving. Het niet in orde stellen met de nodige papieren is een bewuste keuze van betrokkene, maar betekent geen definitieve breuk met het gezin. De aanwezigheid van haar man bij de aanvraag is niet vereist, zodat haar echtgenoot zeker zijn werk kan behouden. Bovendien beschikt de echtgenoot van betrokkene over een tijdelijk verblijf. Zij kan contact onderhouden met haar echtgenoot via de moderne communicatiemiddelen." De eerste

bestreden beslissing laat verzoekster aldus de keuze, ofwel blijft haar dochter bij haar echtgenoot, waarbij de verwerende partij wijst op de mogelijkheid van tijdelijke opvang tijdens het werk van haar echtgenoot *“zoals vele gezinnen beroep op doen die full-time werken”*, ofwel neemt ze haar dochter mee naar het land van herkomst, waarbij de verwerende partij erop wijst, *“Nergens zijn er bewijzen aanwezig in het dossier dat het niet mogelijk zou zijn om haar dochter mee te nemen. Het kind is nog niet schoolplichtig. Er zijn vele families die op reis gaan, dit ook op jonge leeftijd.”* Verzoekster kan deze afwegingen niet aan het wankelen brengen door eenvoudigweg voorop te stellen dat het aanbevolen is dat het gezin samen blijft en dat niet van haar kind kan worden verwacht dat het met haar meegaat omdat Marokko voor het kind een onbekend en vreemd land is. Het kind is thans twee jaar oud en het is niet aannemelijk dat dit kind al een band heeft opgebouwd met België en derhalve niet (tijdelijk) zou kunnen aarden in verzoeksters land van oorsprong dat tevens het land van oorsprong van haar echtgenoot is. Verzoekster kan voorts niet dienstig vooropstellen dat de duur van de gezinsherenigings-procedure die ze dient op te starten vanuit het buitenland moeilijk in te schatten is of dat ze het land voor onbepaalde tijd zou dienen te verlaten, aangezien uit artikel 12 bis, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf zo snel mogelijk en in principe ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid getroffen en ter kennis gebracht wordt. Verzoekster kan ten slotte niet dienstig betogen dat ze in het land van herkomst geen garantie heeft dat ze ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag neemt. De verwerende partij wijst er immers op *“Aangezien betrokkene pas in 2014 in Marokko getrouwd is en pas recent in België aanwezig is en bovendien zelf de (sterke) banden met het land van herkomst aanhaalt, gaat het hier zeker niet om een buitengewone omstandigheid die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag in te dienen.”* Verzoekster maakt niet aannemelijk dat ze in het land waar ze tot voort kort heeft verbleven en waarvan ze de zeer sterke banden die ze er mee heeft zelf heeft benadrukt in haar in punt 1.1 bedoelde aanvraag en waarin ze gewag heeft gemaakt van de goodwill van vrienden en familie om te voorzien in onderdak en levensonderhoud, niemand kent of geen familie meer heeft waar ze tijdelijk terecht kan in afwachting van de uitkomst van de gezinsherenigingsprocedure.

3.8. Uit de eerste beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met een geheel aan elementen die verzoeksters zaak kenmerken. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij één of ander element over het hoofd heeft gezien. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

3.9. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, houdt de Raad zich bij de beoordeling van een dergelijke grief aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.10. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat haar belangen, die in se erin bestaan om bij haar echtgenoot en kind in België te blijven dienen te primeren op de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, slechts in februari 2016 opduikt in België op het ogenblik dat ze de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indient, haar echtgenoot slechts gemachtigd is tot een tijdelijk verblijf in het Rijk en zij hier nooit een legaal verblijf heeft genoten. De bestreden beslissingen ontzeggen verzoekster niet de mogelijkheid om een wettig verblijf in België te verwerven op grond van gezinshereniging. De eerste bestreden beslissing stelt enkel vast dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond die verzoekster verhinderen haar aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het land van herkomst. De bestreden beslissingen hebben enkel tot gevolg dat verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. Verzoekster toont niet aan dat een dergelijke tijdelijke terugkeer naar het land van oorsprong strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, waarbij het verzoekster vrijstaat contact te houden met het thuisfront via de

moderne communicatiemiddelen, verstoort haar gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

3.11. De Raad kan nog duiden dat het EHRM reeds heeft gesteld dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden toegelaten te vereisen dat zij hiertoe een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland en dat zij in regel geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101). Er worden ook geen hinderpalen aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in het land van herkomst dat ook het land van herkomst van verzoeksters echtgenoot is.

3.12. Het feit dat verzoekster alhier *“haar centrum van belangen”* heeft gevestigd en hier *“een nieuw leven heeft opgebouwd”* wijst niet op zodanig bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoeksters privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe staan.

3.13. De afsluitende theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan in concreto.

Het eerste middel is ongegrond.

3.14. Onder het kopje *“Tweede middel, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten”* werpt verzoekster de schending op van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster na een verblijf van enige tijd nu te bevelen om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.15. Verzoeksters louter aanvoelen dat de tweede bestreden beslissing, die de maximale uitvoerings-termijn van 30 dagen voorziet, onredelijk of disproportioneel is, gelet op *“haar verblijf van enige tijd”*, kan geen afbreuk doen aan de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij oplegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven in de desbetreffende situatie. Verzoekster betwist niet dat hij zich in de in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde situatie bevindt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA